

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a členů JUDr. Zbyňka Poledny, Mgr. Davida Chaloupky, Mgr. Jaroslava Kocince, JUDr. Gabriely Vilímkové a Mgr. Barbory Kubíkové v právní věci kárného žalobce: **Ministr spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, proti kárně obviněnému: **Mgr. Jiří Nevřela, soudní exekutor**, Exekutorský úřad Praha - východ, Praha 6, Libocká 73/57, o kárné žalobě podané dne 26. 11. 2018 pod č. j. MSP-49/2017-OED-KEU/18,

t a k t o :

Mgr. Jiří Nevřela, soudní exekutor
Exekutorský úřad Praha - východ,
Libocká 73/57, Praha 6

se podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů,

u z n á v á v i n n ý m ,

že jako soudní exekutor byl od 21. 12. 2011 přinejmenším do dne podání kárné žaloby zároveň jediným společníkem v obchodní společnosti TOURNESOL s. r. o., se sídlem Libocká 73/57, 161 00 Praha 6, IČ 286 34 781, která je vlastníkem franšízy RE/MAX (realitní kancelář RE/MAX Spirit) a byl tak ovládající osobou obchodní společnosti, jejímž předmětem činnosti je: výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, přičemž jmenovaná společnost podnikatelskou činnost v oboru realit aktivně provozovala, a zároveň vytvořil vazby mezi Exekutorským úřadem Praha – východ a obchodní společností TOURNESOL s. r. o.

t e d y

porušil povinnosti exekutora stanovené v § 2 odst. 2, § 3 odst. 2 exekučního řádu

t í m s p á c h a l

kárný delikt exekutora podle § 116 odst. 2 písm. a) a b) exekučního řádu.

Za uvedený delikt mu kárný senát ukládá podle § 116 odst. 6 písm. c) exekučního řádu

pokutu ve výši 50.000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: 15042018.

O d ů v o d n ě n í

[1] Kárnou žalobu podal kárný žalobce na základě výsledků kontroly Exekutorského úřadu Praha – východ, který byla provedena dne 27. 7. 2017. Při ní kárný žalobce zjistil, že kárně obviněný, který byl jmenován do uvedeného úřadu v roce 2002, vykonává exekuční činnosti dle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), a současně je od 21. 12. 2011 minimálně do doby podání kárné žaloby jediným společníkem v obchodní společnosti TOURNESOL s.r.o., se sídlem Praha 6, Libocká 73/57, IČ 28634781 (dále jen „společnost TOURNESOL“), která je vlastníkem franšízy RE/MAX (realitní kancelář RE/MAX Spirit). Předmětem činnosti této společnosti je podnikatelská činnost, přičemž mezi její obory činnosti spadá mj. i realitní činnosti, či správa a údržba nemovitostí. Vedle spojení samotného kárně obviněného se společností TOURNESOL poukázal kárný žalobce rovněž na skutečnost, že zaměstnanec kárně obviněného na pozici vykonavatele pan I. N. je jediným jednatelem jmenované společnosti a současně ředitelem realitní kanceláře RE/MAX Spirit. Na internetových stránkách společnosti RE/MAX je dále kárně obviněný uveden jako majitel kanceláře RE/MAX Spirit a pan I. N. jako její ředitel. Kárný žalobce taktéž zdůraznil, že adresa realitní kanceláře je stejná jako adresa exekutorského úřadu kárně obviněného.

[2] V reakci na tuto kontrolní zjištění kárně obviněný uvedl, že je pouze společníkem společnosti TOURNESOL, jenž je vlastníkem franšízy RE/MAX Spirit, makléřem jakékoli realitní kanceláře nikdy nebyl, stejně jako nikdy nezprostředkoval prodej žádné nemovitosti, což lze ověřit na centrále RE/MAX Česká republika. Pouhé vlastnictví obchodního podílu v uvedené společnosti nepovažoval kárně obviněný za rozporné se zákonem či pravidly profesní etiky. Z hlediska vazeb jeho úřadu na realitní kancelář doplnil, že okolnost, že jeho bratr je makléřem dané kanceláře a současně jeho zaměstnancem neodporuje žádnému právnímu předpisu, a to tím spíše, že činnost realitní kanceláře nemá s chodem jeho úřadu nic společného.

[3] V kontextu uvedených skutečností žalobce vyjádřil přesvědčení, že podnikatelská činnost kárně obviněného je způsobilá vyvolat pochybnost o nezávislosti jeho úřadu. Kárný žalobce v této souvislosti poukázal na znění § 2 odst. 2 a § 3 odst. 2 exekučního řádu, respektive na čl. 4 usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006, kterým byl přijat stavovský předpis, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů (dále jen „Pravidla etiky“). S ohledem na personální, majetkové a funkční propojení exekutorského úřadu kárně obviněného a společnosti TOURNESOL, respektive realitní kanceláře RE/MAX Spirit je podle kárného žalobce pravděpodobné, že kárně obviněný společnost TOURNESOL fakticky ovládá. Kárný žalobce poznamenal, že je-li kárně obviněný jejím jediným společníkem, potom je v souladu s § 74 odst. 1 a 3 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoK“), ovládající osobou.

pokračování

[4] Kárný žalobce dále poznamenal, že zejména z oborů činnosti společnosti TOURNESOL vyplývá, že se v projednávané věci nejedná pouze o správu vlastního majetku, neboť společnost vykonává realitní činnost. Poukázal přitom na skutečnost, že realitní kancelář RE/MAX Spirit je aktivní, neboť ke dni 29. 10. 2018 na svých internetových stránkách nabízela k prodeji či k pronájmu celkem 5 nemovitostí. Kárně obviněnému, jakožto jedinému společníkovi společnosti TOURNESOL, vlastníci franšizu RE/MAX Spirit, tedy v případě prodeje/pronájmu některé z nemovitostí případně zisk. Ve vztahu k zákonem připuštěné správě vlastního majetku kárný žalobce uvedl, že by se z podstaty věci nemělo jednat o činnost směřující k rozšíření majetku, zisku nových statků, respektive o činnost nahrazující výdělek ve smyslu odměny soudního exekutora. S ohledem na činnost realitní kanceláře RE/MAX Spirit, však v dané věci jde dle kárného žalobce o překročení mezí správy vlastního majetku. V kontextu těch skutečností, se tak kárně obviněný podle kárného žalobce dopustil porušení § 3 odst. 2 exekučního řádu, ve smyslu výkonu jiné výdělečné činnosti neslučitelné s činností soudního exekutora, a čl. 4 Pravidel. Kárný žalobce současně vyzdvihl, že kárně obviněný se stal jediným společníkem společnosti TOURNESOL v roce 2011, kdy již několik let vykonával funkci soudního exekutora.

[5] V další části své kárné žaloby žalobce poukázal na povahu postavení soudních exekutorů při výkonu exekuční činnosti, z níž vyplývá požadavek na jejich nezávislost a nestrannost, na které nesmí mít vliv ani skutečnost, že je soudní exekutor podnikatelem s osobní odpovědností za hospodářskou efektivitu své činnosti. S poukazem na komentářovou literaturu k § 2 odst. 2 a § 3 odst. 2 exekučního řádu (Kasíková, M., a kol. Exekuční řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 14; dále též „Komentář EŘ“) vyjádřil kárný žalobce přesvědčení, že shora popsaná činnost kárně obviněného může narušovat důvěru v nezávislý, nestranný a spravedlivý výkon exekuční činnosti soudního exekutora. Důvěryhodnost má dle jeho názoru narušovat již to, že kárně obviněný je jediným společníkem společnosti TOURNESOL vlastníci franšizu RE/MAX, jeho úřad sídlí na stejné adrese jako realitní kancelář a vstup do úřadu je výrazně označen reklamou realitní kanceláře, což je způsobilé vyvolat u veřejnosti záměnu a tím snížit důvěryhodnost exekutorského stavu. Tím je porušován § 2 odst. 2 exekučního řádu.

[6] Při opětovné zmínce komentářové literatury k exekučnímu řádu kárný žalobce poznamenal, že i když není držení mj. obchodního podílu ve společnosti v rozporu se zákazem výdělečných aktivit, neboť jde o udržování a správu majetku exekutora, je i zde nutné dbát o zachování nezávislosti a nestrannosti, stejně jako toho, aby při výkonu povolených činností bylo vyloučeno narušení důstojnosti exekutorského povolání (str. 13 Komentáře EŘ). Kárný žalobce v této souvislosti připustil, že skutečnost, že je někdo jediným společníkem společnosti, není bez dalšího v rozporu s § 3 odst. 2 exekučního řádu, nicméně z hlediska omezení výdělečných aktivit záleží vždy na konkrétním případě. V projednávané věci však podle názoru kárného žalobce kárně obviněný reálně podniká v oblasti realitní činnosti a současně je jediným společníkem společnosti TOURNESOL s osobními vazbami na statutární orgán. Již samotný charakter podnikání této společnosti, tj. realitní činnost, naplňuje dle kárného žalobce znaky porušení § 2 odst. 2 i § 3 odst. 2 exekučního řádu.

[7] V poslední části své žaloby kárný žalobce v kontextu znění § 5 odst. 1 a 2 exekučního řádu poznamenal, že pan I. N. je dle pověření ze dne 15. 3. 2002 v exekutorském úřadě kárně obviněného zaměstnán na pozici vykonavatele. V souladu s výpisem ze živnostenského rejstříku ze dne 29. 10. 2019 má potom jmenovaný živnostenské oprávnění, přičemž oborem podnikání je realitní činnost, správa a údržba nemovitostí. Kárný žalobce dále poukázal též na totožnost adresy trvalého bydliště pana I. N. a kárně obviněného s tím, že stejné jméno a adresa jasně naznačuje jejich blízký příbuzenský vztah. Skutečnost, že příbuzný soudního exekutora, který je u něj zaměstnán na pozici vykonavatele, je současně makléřem realitní kanceláře se sídlem na stejné

adrese jako sídlo exekutorského úřadu, prokazuje dle přesvědčení kárného žalobce silné osobní i personální vazby úřadu s realitní kanceláří. Na podporu svých závěrů odkázal kárný žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 15 Kse 7/2014 – 130 (pozn. kárného soudu: kárný žalobce měl zřejmě na mysli rozhodnutí ze dne 4. 10. 2017, č. j. 14 Kse 1/2017 – 126).

[8] V souhrnu uvedených okolností kárný žalobce uzavřel, že s ohledem na skutečnost, že kárně obviněný je jediným společníkem společnosti TOURNESOL, která vlastní franšizu realitní kanceláře RE/MAX (RE/MAX Spirit), přičemž je zároveň na stránkách realitní kanceláře označen jako majitel kanceláře, a dále pan I. N., vykonavatel kárně obviněného, který má současně živnostenské oprávnění na podnikání v realitní činnosti, je ředitelem realitní kanceláře, jejím makléřem a v neposlední řadě je s kárně obviněným v blízkém příbuzenském vztahu, je faktické osobní i personální propojení exekutorského úřadu a realitní kanceláře nezpochybnitelné. Realitní kancelář aktivně provozuje svoji činnost, přičemž zisk jediného společníka společnosti provozující tuto kancelář nelze podřadit pod pojem správy vlastního majetku. Uvedený tak dle názoru kárného žalobce dochází k porušení § 2 odst. 2 a § 3 odst. 2 exekučního řádu. Kárný žalobce proto navrhl, aby byl kárně obviněný uznán vinným ze spáchání uvedeného kárného provinění a aby mu bylo uloženo kárné opatření ve formě pokuty ve výši dle uvážení kárného senátu.

[9] Kárně obviněný se vyjádřil ke kárné žalobě přípisem ze dne 12. 2. 2019. V něm připustil, že je společníkem společnosti TOURNESOL, sídlem Praha 6, Libocká 73/57, která vlastní franšizu RE/Max Spirit. Podotkl však, že uvedené nepopíral ani před kontrolními orgány Ministerstva spravedlnosti, kdy ve své argumentaci poznamenal, že vlastnictví podílu v obchodní společnosti lze v souladu s právní úpravou podřadit správě vlastního majetku. Kárně obviněný rovněž zopakoval, že nikdy nebyl makléřem této ani jiné realitní kanceláře, stejně jako nikdy nezprostředkoval prodej žádné nemovitosti, k čemuž doložil prohlášení společnosti RE/MAX Česká republika ze dne 14. 1. 2019. K osobě svého bratra, pana I. N., kárně obviněný poznamenal, že jako zaměstnanec jeho úřadu v pozici vykonavatele, nemá dle platné úpravy žádný zákaz činnosti, a může proto působit i na pozici makléře v jiné společnosti. Dále namítl, že společnost TOURNESOL není s jeho úřadem žádným způsobem funkčně propojena, neprovádí pro něj žádnou činnost, a to ani inzerci nemovitostí, které jeho úřad draží. Tyto domněnky kárného žalobce kárně obviněný odmítá. Kárně obviněný nad uvedené zdůraznil, že společnost TOURNESOL taktéž nenakupuje nemovitosti v exekucích, a to at' již jím prováděných nebo realizovaných jinými exekutorskými úřady. Doplnil, že předmětná společnost vykonává zcela minimální činnost a je dlouhodobě ve ztrátě, což dokládají účetní závěrky za roky 2016 (ztráta cca 206 000 Kč) a 2017 (cca 923 000 Kč). V případě účetní závěrky za rok 2018 potom kárně obviněný s jistotou předpokládá další prohloubení ztráty. Podle kárně obviněného proto nelze dovozovat, že by se u společnosti TOURNESOL jednalo o činnost směřující k rozšíření majetku, či zisku nových statků kárně obviněného, jak dovozuje kárný žalobce.

[10] Kárně obviněný rovněž poznamenal, že nechápe, jak by mohla skutečnost, že na stejné adrese jako exekutorský úřad sídlí rovněž realitní kancelář, vyvolat u veřejnosti dojem záměny, případně tím snížit důvěryhodnost exekutorského stavu. Závěrem kárně obviněný namítl, že kárný žalobce přistupuje ke skutečnostem přístupným ve veřejných rejstřících selektivně tak aby podporovaly jeho tvrzení, a pomíjí, že v rejstřících lze dohledat i skutečnosti namítané kárně obviněným, které však tvrzením kárného žalobce odporují (viz např. účetní závěrka společnosti TOURNESOL za rok 2016). Podle názoru kárně obviněného ostatně celý obsah kárné žaloby svědčí o její účelovosti s cílem jej za každou cenu poškodit. Navrhl proto, aby byl obžaloby zproštěn a byly mu kárným žalobcem uhrazeny náklady řízení.

pokračování

[11] Ústní jednání ve věci proběhlo dne 12. 11. 2019 za přítomnosti kárně obviněného a zástupkyně kárného žalobce.

[12] Při posuzování věci přistoupil kárný soud nejprve k vypořádání námítky, kterou vznesl kárně obviněný v rámci ústního jednání konaného dne 12. 11. 2019, totiž, že kárný žalobce podal kárnou žalobu po uplynutí jak objektivní lhůty dle § 117 odst. 3 exekučního řádu, tak lhůty subjektivní, kterou ve spojitosti s citovaným ustanovením dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 10. 9. 2019, č. j. 15 Kse 5/2018 – 135. Pokud by totiž tato námitka byla důvodná, bylo by na místě v souladu s § 19 odst. 4, ve spojení s § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), řízení o nynější kárné žalobě zastavit. Kárný soud nicméně neshledal námitku kárně obviněného důvodnou. Je tomu tak proto, že kárným soudem posuzované jednání kárně proviněného trvalo až do dne podání kárné žaloby a nemohlo tedy dojít k uplynutí ani objektivní tříleté, ani subjektivní šestiměsíční lhůty pro její podání. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému posouzení případu.

[13] V projednávané věci není mezi stranami sporným skutkový stav. Platí, že kárně obviněný je v souladu s obsahem obchodního rejstříku ode dne 21. 12. 2011 do současnosti jediným společníkem společnosti TOURNESOL, tj. držitelem 100% obchodního podílu v této společnosti. V souladu s § 74 odst. 1 a 3 ZoK je tedy nespornou i skutečností, že kárně obviněný je vůči společnosti TOURNESOL ovládající osobou. Uvedená společnost současně sídlí s exekutorským úřadem kárně obviněného na shodné adrese Praha 6, Libocká 73/57. Podle výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku dále platí, že předmět podnikání této společnosti tvoří výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Do oborů jejích činností potom spadá (mj.) realitní činnost, správa a údržba nemovitostí. Shodné údaje vyplývají z veřejné části živnostenského rejstříku rovněž v případě osoby pana I. N., který ve společnosti TOURNESOL, taktéž ode dne 21. 12. 2011 do současnosti, vykonává funkci jediného jednatele. Pan I. N. přitom současně působí v exekutorském úřadě kárně obviněného jako jeho zaměstnanec, a to v pozici vykonavatele (viz pověření jmenovaného ze dne 15. 3. 2002 podepsané kárně obviněným), a rovněž je i ředitelem realitní kanceláře RE/MAX Spirit, kdy vlastníkem franšízy realitní kanceláře RE/MAX je společnost TOURNESOL. Z prohlášení ze dne 14. 1. 2019 učiněného držitelem ochranné známky RE/MAX pro ČR a SR, tj. společností RE/MAX Česká republika, dále vyplývá, že sám kárně obviněný nebyl po celou dobu trvání franšízy nikdy činný jako makléř, a tudíž nikdy jako makléř nezobchodoval žádnou nemovitost. Podle téhož prohlášení má obchodní vedení realitní kanceláře na starosti pan I. N. z pozice ředitele kanceláře. S ohledem na uvedené skutkové okolnosti tedy v projednávané věci zůstává spornou otázkou pouze to, zda zmíněné okolnosti zakládají kárné provinění, nebo dokonce závažné kárné provinění kárně obviněného, tak jak je upraveno v exekučním řádu.

[14] Kárně obviněný zakládá svou obhajobu na tvrzení, že vlastnictví podílu v obchodní společnosti lze v souladu s právní úpravou podřadit správě vlastního majetku. Nemůže proto být považováno za podnikatelskou činnost a naplňovat definici kárné provinění. Nejvyšší správní soud vzal tuto obhajobu v úvahu, avšak současně musel zohlednit i další podstatné okolnosti případu.

[15] Typově podobnou situací se kárný soud ve své rozhodovací činnosti zabýval v rozhodnutí č. j. 14 Kse 1/2017 – 126. Kárně obviněná v dané věci vlastnila 96 % všech akcií společnosti, v níž jako předseda představenstva působil její manžel. Tato společnost byla současně vlastníkem budovy, ve které se nacházelo sídlo jejího exekutorského úřadu, neboť daný areál představoval podstatnou část vkladu kárně obviněné do akciové společnosti. Rovněž v tomto případě kárně obviněná kromě jiného namítala, že zákon nezakazuje soudnímu

exekutorovi majetkovou účast v obchodních společnostech, a to s poukazem právě na zákonnou výjimku ze zákazu jiné výdělečné činnosti v podobě správy vlastního majetku. Kárný soud proto při posouzení věci zohlednil obecná východiska, která k uvedené situaci v odkazované věci vyslovil.

[16] Při řešení otázky, zda se kárně obviněný dopustil porušení zákazu vykonávat jinou výdělečnou činnost ve smyslu § 3 odst. 2 exekučního řádu, soud nejprve předesílá, že citované ustanovení představuje variaci na § 85 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (obdobně též § 24 odst. 6 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů). Smyslem omezení plynoucích z § 3 odst. 2 exekučního řádu je mj. chránit nezávislost a také nestrannost exekutora (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 372/04; obecně k pojmům nezávislost a nestrannost srov. přiměřeně nálezy téhož soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 11/04).

[17] Dále platí, že soudní exekutoři představují nedílnou součást soudní moci (viz § 28 exekučního řádu). Zákon jim dává nejen pravomoci, ale také ukládá povinnosti z toho vyplývající. Soudní exekutor má při výkonu exekuční činnosti veřejnoprávní postavení a je oprávněn rozhodovat v individuálních případech o právech a povinnostech soukromých subjektů. Proto je nutné klást na jeho nezávislost a nestrannost značný důraz a na otázku jiné výdělečné činnosti nahlížet obdobně jako je tomu u soudců. Zvláště na požadavek nestrannosti soudního exekutora nesmí mít vliv ani to, že soudní exekutor je na rozdíl od soudců podnikatelem s osobní odpovědností za hospodářskou efektivitu své činnosti. Ani toto, v porovnání s jinými profesemi možná obtížnější postavení, nesmí být na úkor jeho nestrannosti a nezávislosti.

[18] Rovněž doktrína ke smyslu omezení podnikatelské a jiné výdělečné činnosti soudního exekutora uvádí, že toto omezení má zajistit, „*aby veřejnost vnímala exekutora jako nestrannou osobu, která vykonává svou činnost nezávisle na dalších subjektech. Zároveň však toto ustanovení patří k těm, která mají skutečně zabránit potenciálnímu střetu zájmů, a omezit tak vznik situací, kdy exekutor nebude jednat nezávisle a nestranně*“. Jako příklad toho, co exekutor nemůže vykonávat, se uvádí např. činnost insolvenčního správce či správce závodu, práci v pracovním či služebním poměru (samozřejmě vyjma činností zákonem výslovně povolených) a podnikat na základě živnostenského či obdobného oprávnění. V rozporu se zákazem výdělečných aktivit není držení akcií nebo obchodního podílu ve společnosti, udržování a pronájem nemovitých věcí apod., neboť se jedná o udržování a správu majetku exekutora. Samozřejmě že i při výkonu těchto činností musí exekutor dbát o zachování své nezávislosti a nestrannosti a předcházet pochybnostem veřejnosti o dodržování tohoto principu. Rovněž je nezbytné, aby při výkonu povolených činností bylo vyloučeno narušení důstojnosti exekutorského povolání (KASÍKOVÁ, M. in: KASÍKOVÁ, M. a kol. *Exekuční řád: komentář*. 4. vydání [online]. Praha: C. H. Beck, 2017, komentář k § 3).

[19] Z uvedených závěrů vychází i kárná judikatura. Ta nijak nepochybnila, že by soudní exekutor mohl mít obchodní podíl na společnosti: „*Samotné vlastnictví obchodního podílu, stejně tak jako držení akcií není porušením žádného právního předpisu, lze je považovat nepochybně za správu vlastního majetku [...]. Držba akcií nebo obchodního podílu ve společnosti, udržování a pronájem nemovitostí apod. není v rozporu se zákazem výdělečných aktivit soudnímu exekutorovi zakázaných (§ 3 odst. 1 exekučního řádu, čl. 4 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů), neboť se jedná o udržování a správu majetku soudního exekutora. Samozřejmě že i při výkonu těchto činností musí exekutor dbát zachování své nezávislosti a nestrannosti a předcházet pochybnostem veřejnosti o dodržování tohoto principu. Rovněž je nezbytné, aby při výkonu povolených činností bylo vyloučeno narušení důstojnosti exekutorského povolání*“ (rozhodnutí ze dne 3. 3. 2014, č. j. 15 Kse 4/2013 – 48; důraz přidán). Současně je však třeba podotknout, že kárný soud se ve věci sp. zn. 15 Kse 4/2013 detailně výkladu § 3 odst. 2 exekučního řádu

pokračování

nevěnoval, respektive ani věnovat nemohl, neboť kárný žalobce porušení tohoto ustanovení nenamítal, respektive sám v žalobě uváděl, že § 3 odst. 2 porušen nebyl.

[20] Nejvyšší správní soud k uvedenému zdůrazňuje, že z dosavadní judikatury rozhodně neplyne, že snad jakákoliv účast exekutora v obchodní společnosti (zde konkrétně vlastnictví 100% obchodního podílu) je v souladu s právem, jak by snad mohla naznačovat obhajoba kárně obviněného. Na jednu stranu je nutno říci, že pouhá skutečnost, že někdo je držitelem podílu v obchodní společnosti, se jistě bez dalšího nepřičí ustanovení § 3 odst. 2 exekučního řádu. Ostatně v dnešní společnosti je vlastnictví akcií, podílových fondů a jiných cenných papírů zcela běžným jevem. Rozhodně pak není podnikáním. Nicméně z hlediska omezení výdělečných aktivit profesí, jako jsou exekutoři nebo soudci, *záleží vždy na konkrétních okolnostech případu*. Obecně čím větší je majetková účast na obchodní společnosti, což s sebou přináší i status ovládající osoby nebo většinového společníka (viz § 73 a § 74 ZoK), tím větší nebezpečí hrozí, že § 3 odst. 2, a podle okolností i § 2 odst. 2 exekučního řádu, bude porušen. Samozřejmě nelze bez dalšího vyloučit, že ani 100% účast na obchodní společnosti za určitých okolností nemusí být porušením § 3 odst. 2 exekučního řádu. Typicky tomu tak bude za situace, kdy společnost reálně nepodniká, ale je zřízena za účelem správy majetku exekutora, respektive správy vlastního majetku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 29 Cdo 152/2007).

[21] Pokud ale taková společnost reálně podniká, tak jako je tomu v projednávané věci [viz printscreen obrazovky internetových stránek realitní kanceláře RE/MAX Spirit ze dne 24. 10. 2018 a tam uvedený seznam nemovitostí nabízených k prodeji, respektive k pronájmu], a to v oblasti realitní činnosti, která je z obecného hlediska vůči činnosti exekutorského úřadu konkurující, nebo komplementární, může dle okolností a charakteru podnikání dojít k překročení mezí § 3 odst. 2 exekučního řádu, s čímž bude pravidelně spojeno i porušení § 2 odst. 2 téhož zákona. O to větší problém nastává, pokud je soudní exekutor, tak jako v nyní vedeném řízení, jediným společníkem s osobními vazbami na statutární orgán společnosti (zde bratr kárně obviněného, který je současně jeho podřízeným v pozici vykonavatele exekutorského úřadu), a to s ohledem na zřejmý smysl § 3 odst. 2 exekučního řádu, tj. zajistit nezávislost a nestrannost exekutora. Ostatně již jen předmět podnikání společnosti TOURNESOL, respektive jeden z oborů její činnosti (realitní činnost) naplňuje znaky porušení jak § 3 odst. 2, tak i § 2 odst. 2 exekučního řádu.

[22] Z hlediska ustanovení § 2 odst. 2 exekučního řádu tedy představuje rozhodnou skutečnost to, že kárně obviněný je jako jediný společník ovládající osobou vůči vlastníkově franšízy realitní kanceláře RE/MAX – společnosti TOURNESOL, jejímž jediným jednatelem je bratr kárně obviněného pan I. N., který je současně též ředitelem realitní kanceláře RE/MAX Spirit a zaměstnancem kárně obviněného. K této základní skutečnosti však v projednávané věci přistupují ještě další významné okolnosti, které podporují závěr o porušení citovaného ustanovení kárně obviněným. Mezi ně lze nepochybně zařadit totožnost adresy sídla exekutorského úřadu kárně obviněného a společnosti TOURNESOL, a tedy i realitní kanceláře RE/MAX Spirit. Zmínit je třeba rovněž rozsáhlou reklamu realitní společnosti RE/MAX nacházející se na budově sídla společnosti TOURNESOL a tedy i exekutorského úřadu, která může ve veřejnosti vést k vyvolání dojmu o provázanosti těchto subjektů. Skutečnost uvedená kárně obviněným při ústním jednání, že reklama představuje požadavek společnosti RE/MAX, který společnost TOURNESOL jako vlastník franšízy musí plnit, je pro posouzení věci irelevantní.

[23] Kárný soud tak má v souhrnu uvedených skutečností za prokázané, že mezi exekutorským úřadem kárně obviněného a společností TOURNESOL, a tedy i realitní kanceláří RE/MAX Spirit, existují jak silné *personální vazby* (X kárně obviněného jako jediný jednatel společnosti TOURNESOL, ředitel realitní kanceláře RE/MAX Spirit a současně zaměstnanec

exekutorského úřadu), tak *vazby majetkové* (kárně obviněný jako jediný společník společnosti TOURNESOL), přičemž je dána i *místní souvislost* v podobě totožnosti sídla exekutorského úřadu a jmenované společnosti. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu svědčí o silném majetkovém a personálním propojení mezi úřadem kárně obviněného a společností TOURNESOL, respektive realitní kanceláří RE/MAX Spirit a zakládají proto rozpor s povinností stanovenou kárně obviněnému ustanovením § 2 odst. 2 exekučního řádu, neboť jsou způsobilé narušit důstojnost exekutorského povolání, respektive ohrozit důvěru v nezávislý, nestranný a spravedlivý výkon exekuční činnosti.

[24] Vedl § 2 odst. 2 exekučního řádu, však dospěl kárný soud k závěru, že v projednávané věci došlo jednáním kárně obviněného rovněž k porušení § 3 odst. 2 téhož zákona, jakkoliv soud uznává, že jde o hraniční situaci. Důvodem je skutečnost, že okolnosti nyní projednávané věci a shora připomínaného případu vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 14 Kse 1/2017, z jehož závěrů při posuzování kárné odpovědnosti kárně obviněného Nejvyšší správní soud vyšel, nejsou zcela identické.

[25] Rozdíl lze spatřovat v tom, že v nyní vedeném řízení nebyla vedle majetkového a personálního propojení prokázána i obchodní provázanost zmíněných subjektů, tedy nebylo zjištěno, že by exekutorský úřad kárně obviněného měl přímé obchodní vazby na společnost TOURNESOL. Současně nicméně nelze odhlédnout od skutečnosti, že citoval-li výše kárný soud z rozhodnutí ve věci vedené u něj pod sp. zn. 15 Kse 4/2013, je toto kromě významu závěrů obsažených ve zmíněné citaci podstatné pro nyní projednávanou věc ještě z jiného hlediska. Kárně obviněným v odkazovaném a nyní vedeném řízení je totiž jedna a tatáž osoba. Jakkoli přitom kárný soud již výše připustil, že se v rozhodnutí č. j. 15 Kse 4/2013 – 48 výkladu § 3 odst. 2 exekučního řádu detailně nevěnoval, nepochybně platí, že rozhodnutí představovalo pro kárně obviněného *podstatnou indicii, že jakkoliv vlastnictví obchodního podílu samo o sobě není v rozporu se zákazem jiné výdělečné činnosti, nejde o pravidlo absolutní, ale je vždy třeba přiblížit k celkovým okolnostem případu*. Právě s ohledem na výše předestřené okolnosti nyní posuzovaného případu potom kárný soud dospěl k závěru o porušení § 3 odst. 2 exekučního řádu. Vzhledem k tomu, že však nebyla, jak konstatováno shora, oproti případu vedenému u kárného soudu pod sp. zn. 14 Kse 1/2017 zjištěna existence přímých obchodních vztahů mezi společností TOURNESOL a exekutorským úřadem kárně obviněného, dospěl kárný soud při hodnocení závažnosti jednání kárně obviněného k závěru, že v tomto nelze spatřovat naplnění znaků závažného kárného deliktu dle § 116 odst. 3 písm. a) a b) exekučního řádu, jak uváděl kárný žalobce, ale toliko kárného deliktu ve smyslu § 116 odst. 2 písm. a) a b) téhož zákona.

[26] Z hlediska kárného opatření platí, že kárný žalobce zdejšímu soudu navrhl uložení pokuty ve výši dle jeho uvážení. Podle § 116 odst. 6 exekučního řádu lze přitom za kárný delikt uložit písemné či veřejné napomenutí, pokutu do výše 2 500 000 Kč a odvolání z exekutorského úřadu. S ohledem na okolnosti projednávaného případu vyloučil kárný soud možnost uložení písemného, stejně jako i veřejného napomenutí, neboť svou povahou nedostačují intenzitě shledaného kárného provinění. Shodně však vyloučil i možnost uplatnění opatření v podobě odvolání z exekutorského úřadu, jako opatření naopak významně přesahující závažnost pochybení kárně obviněného. V souladu s návrhem kárného žalobce proto přistoupil k uložení pokuty, přičemž při úvaze o její konkrétní výši zvážil všechna kritéria spoluurčující povahu a závažnost kárného deliktu.

[27] Na straně jedné zdejší soud při úvaze o konkrétní výši ukládané pokuty zohlednil, že nyní vedené řízení nepředstavuje u kárně obviněného první případ, kdy stanul před kárným senátem, respektive kdy jím byl shledán vinným, ale jedná se v pořadí již o třetí řízení. Vedle shora připomínané věci evidované u kárného soudu pod sp. zn. 15 Kse 4/2013, vedl Nejvyšší správní

pokračování

soudu s kárně obviněným řízení též pod sp. zn. 15 Kse 5/2013. V prvním případě mu rozhodnutím ze dne 3. 3. 2014, č. j. 15 Kse 4/2013 – 48, byla kárným soudem uložena pokuta ve výši 75 000 Kč, ve druhém mu byla rozhodnutím ze dne 4. 3. 2014, č. j. 15 Kse 5/2013 – 45, uložena pokuta v částce 250 000 Kč. Na straně druhé vzal kárný soud v úvahu jednak to, že v jednání kárně obviněného nespátřuje, jak uvedeno shora, závažný kárný delikt, ale pouze kárný delikt. Dále zohlednil také to, že kárně obviněný při ústním jednání uvedl, že již zahájil kroky, které povedou k ukončení franšízy RE/MAX. Konkrétně zmínil dohodu se zástupcem společnosti RE/MAX s tím, že k ukončení spolupráce by mělo dojít ke konci roku 2019. Kárný soud k uvedenému postupu kárně obviněného přihlédl, jakožto k určité reflexi závěrů výše zmíněného rozhodnutí ve věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 14 Kse 1/2017.

[28] Po zvážení všech zmíněných okolností dospěl kárný soud k závěru, že za přiměřenou lze v projednávané věci považovat pokutu uloženou spíše při spodní hranici zákonného rozmezí, a to konkrétně ve výši 50 000 Kč. Takto stanovená pokuta podle názoru kárného senátu zohledňuje všechny okolnosti projednávaného případu a zároveň by měla přispět k vyšší motivaci kárně obviněného k řádnému výkonu funkce soudního exekutora, aniž by současně měla likvidační účinky. Splňuje tak požadavek na preventivní i represivní funkci uloženého trestu.

[29] Pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: **15042018**.

[30] Podle § 19 odst. 3, věty první zákona č. 7/2002 Sb. *a contrario* nemá kárně obviněný vůči státu nárok na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 12. listopadu 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda kárného senátu
ve věcech soudních exekutorů